

Elvira Cambrils

El bes de l'aigua

Edicions del Bullent

El corredor

Cent seixanta-set taulells de cinquanta centímetres s'alineen al llarg del corredor del pavelló de ginecologia de l'hospital La Pedrera de Dénia des del finestral obert a les urbanitzacions fins a una doble porta de vidre translúcid d'ús restringit al personal sanitari. A cada rajola que supere com en una incursió en terreny enemic aconseguisc guanyar-li uns centímetres al dolor. En arribar al finestral, el punt de partida i la meta de la cursa terapèutica que m'he prescrit, em deture una mica per a descansar mentre observe a l'altre costat del vidre la voracitat insadollable del creixement urbanístic i pense en les víctimes sacrificades en nom del progrés, en els bancals d'ametllers i les casetes blanques amb pou i forn que els acompanyaven. Tot canvia, diuen, i en dir-ho pretenen justificar el canvi apel·lant a una llei universal, com si la depredació i l'especulació respongueren a una força natural i no a la miserable cobdícia d'alguns. En un dels trajectes m'he creuat amb una pacient que he vist a l'última habitació del corredor, una immigrant jove, morena, menuda, de llargs cabells negre atzabeja. ¡Ay, mi amor!, siento mucha soledad, estoy triste, los doctores me han dicho que no saben qué es lo que tengo..., deia amb el mòbil apegat a l'orella. La veu s'ha perdut enrere i jo he seguit caminant per alleugerir el dolor agut que s'havia ensenyorit de l'abdomen i amenaçava amb enfonsar-me.

Quan he tornat a l'habitació, la meua companya de la 323, Margaret, una senyora anglesa d'uns seixanta anys amb un tumor cancerós a l'úter, no hi era. Sovint abandona l'habitació. La vesprada que vaig ingressar em va dir que esperava sotmetre's a una intervenció semblant a la meua, però no ha estat possible. L'equip mèdic ha decidit que, de primer, cal reduir la grandària del tumor, s'ha estés massa i una intervenció quirúrgica no ofereix garanties de sanejament, ha d'anar a l'hospital d'Alzira a rebre unes sessions de químiu i radioteràpia abans d'intentar l'operació. Li ho van dir en presència del gendre i de la filla que anava traduint-li (Margaret a penes entén castellà i no en parla gens, ni tampoc valencià, és clar), la dona no va fer cap comentari però en eixir els metges vaig sentir que deia necessite un cigarret. I van marxar els tres cap a la terrassa del final del corredor, al costat de la doble porta translúcida, des d'on s'albira el bosc de xalets entre el Montgó i la franja blava de la mar.

Una de les infermeres de planta, una dona de mitjana edat que s'esforça per mantenir la moral alta entre les pacients, entra a l'habitació darrere de dos colpets suaus a la porta. ¿Ha eixit, Margaret? Sí, deu estar a la terrassa. Em demana que m'alce la camisa de dormir i m'injecta al ventre la dosi diària per a contrarestar els efectes nocius de la immobilitat hospitalària, segons em diu; tot seguit em pregunta si m'ha fet mal. No gens, li conteste. Prove de llegir per tal d'empènyer el temps però el temor a l'agudització del dolor em manté pendent de l'estat de les meues vísceres i no em puc concentrar. Em vaig portar vàries

lectures per als diferents estats anímics, previsibles en unes vacances forçoses com les que em toca passar, però no vaig considerar en cap moment la possibilitat de no poder llegir. Entra una altra infermera, es trau de la butxaca un aparell en forma de pistola i me l'introdueix a l'orella fins que sonen dos xiulets, anota la temperatura i s'acomiada amb un fins ara.